

Ontmoetingen bij een glas wodka

Bij zo'n feestelijke bijeenkomst van oud-strijders vinden uiteraard ontroerende ontmoetingen plaats. *Henryk Recko* uit Lelystad en *Eddy Eljasinski* uit Venlo hadden elkaar al dertig jaar niet gezien.

Bij de Poolse pantserdivisie hadden ze elkaar altijd Juzu genoemd, aannemend dat dat hun voornamen waren.

Nu kwamen ze erachter, dat ze geen van beiden zo heten en vielen elkaar in de armen en dronken daarna een flink glas wodka.

Henryk trouwde met een Nederlandse, *Steffie*, die Slavische talen studeerde en nu uitstekend Pools spreekt. Eddy bleef vrijgezel.

Over ieder van de aanwezigen valt een oorlogsroman te schrijven. Geen opgewekt verhaal, want de geallieer-

den speelden niet zo'n fraaie rol tegenover de bijna 300.000 Poolse soldaten, die aan hun zijde meevochten en aan wie nooit werd verteld, dat hun eigen land blijvend door de Sovjets „bevrijd” zou worden.

Kapitein *Anthony Kordus* is bijvoorbeeld een der laatsten, die tot officier werd beëdigd aan de Poolse kadetenschool van Modlin bij Warschau. Toen brak de oorlog uit. „En ik trok te paard ten strijde”. Nadat het hope-loze gevecht tegen de Duitsers was gestreden, vluchtte Kordus met zijn eenheid naar Roemenië.

Naar dat land vluchtten ook de Poolse president en de Poolse premier. Kordus kwam in een interneringskamp voor officieren. Toen het kamp werd verplaatst, verstopte hij zich in de kelder. Via vrienden in Boekarest kwam hij in Joegoslavië terecht. Hij kreeg een visum voor een neutraal land, dat was Brazilië. Daar kwam hij met Poolse kameraden terecht.

Via Trinidad wist hij tenslotte naar Londen te komen om daar in dienst te treden van de Poolse pantserdivisie van de legendarische *generaal S. Maczek*. Hij hielp bij de bevrijding van Gent en vond daar ook zijn echtgenote. Kordus is nu secretaris voor de Benelux van de vereniging van de Pantserdivisie.

Veel van de Poolse officieren en soldaten trouwden Nederlandse meisjes. „Ik heb mijn vrouw bevrijd”, zegt oudstrijder *Franek Lyskawa* uit Breda. Zijn vrouw Maria kreeg een mooie kersenbonbon van hem bij de koffie. „In de oorlog wilde ik nog geen reep chocola van hem aannemen, omdat ik niet de naam wilde hebben van de bevrijders te profiteren. Ze hadden nu eenmaal veel begeerenswaardigs voor ons. Franek was gehuisvest bij vrienden van mijn moeder. Mijn moeder wilde zelf geen Pool in huis nemen, omdat je maar nooit wist wat ervan zou komen...”

• Na dertig jaar dronken de oud-strijdmakers *Eddy Eljasinski* (links) en *Henryk Recko* weer samen een glas Wodka Wyborowa.